

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinqve

Qui Est Primvs De Sacramentis: In Qvo Ea Continentvr, Qvæ Post
Præfationem Indicantvr

Suárez, Francisco

[Köln], 1619

9 An peccent recipientes communionem à talibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93807](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93807)

DE hoc articulo legenda sunt loca citata in articulo. Solum est notanda solutio ad 3. d. Thom. in qua sentit huiusmodi sacerdotes ab Ecclesia praecisos non amittere quidem ministerium, quod exercet in persona Christi, amittere autem ministerium, quod faciunt in persona Ecclesiae: quia ab Ecclesia vnitatem separati sunt, contra quam rationem facere potest, nam etiam est separat⁹ ab vnitatem Christi, & maxime si sit haereticus: sicut ergo Christus vtitur interdum ministro a se separato, ita potest Ecclesia. Respon. huiusmodi ministrum semper esse vnitatem Christo, vel per characterem sacerdotalem, qui est veluti participatio quaedam potestatis Christi, vel per subordinationem instrumenti ad principale agens, quomodo baptizare potest ethnicus: sufficit enim Christo ratione suae potentiae praedicta subordinatione, quamuis sola in solo baptismi sacramento sufficiat, non quia non potuisset Christus aliter instituere, sed quia non oportuit, ut alibi dictum est. Dices, etiam respectu Ecclesiae intercedit vno per characterem, & subordinationem moralem, quia talis minister est illi subiectus, & si fidelis sit est membrum eius. Respon. non esse nomen de hac vniione, sed de illa, quae per se ordinatur ad praedictum ministerium, scilicet, quod talis minister sit ab Ecclesia deputatus, ut suo nomine praecedat Deum fundat, a quo ministerio separatur per censuram, qua dicitur separat⁹ ab vnitatem Ecclesiae, quae est ratio sufficiens, ut non offerat, neque oret in persona Ecclesiae, de qua re plura inferius, de sacrificio tractantes.

ARTICVLVS VIII.

Utrum Sacerdos degradatus possit hoc sacramentum conficere.

AD decimum sic proceditur. Videtur, quod Sacerdos degradatus non possit hoc sacramentum conficere. Nullus enim conficit hoc sacramentum, nisi per potestatem consecrandi, quam habet. Sed degradatus non habet potestatem consecrandi, licet habeat potestatem baptizandi, ut dicit Canon. i. q. 1. e. quidam. Ergo videtur, quod Presbyter degradatus non possit Eucharistiam consecrare.

2. Praeterea, ille, qui aliquid dat, potest etiam auferre. Sed Episcopus dat Presbytero potestatem consecrandi ordinando ipsum. Ergo etiam potest ei auferre, degradando eum.

3. Praeterea, Sacerdos per degradationem, aut amittit potestatem consecrandi, aut solam executionem. Sed non solam executionem, quia sic non plus amitteret degradatus, quam excommunicatus, qui etiam executione caret. Ergo videtur, quod amittat potestatem consecrandi. Et ideo videtur, quod non possit conficere hoc sacramentum.

Sed contra est, quod Augustinus 2. contra Parmen probat, quod Apostata a fide non carent baptismate, per hoc, quod per Penitentiam redeuntibus non restituitur, & ideo amitti non possit iudicatur. Sed similiter degradatus, si reconcilietur, non est iterum ordinandus. Ergo non amittit potestatem consecrandi. Et ita Sacerdos degradatus potest conficere hoc sacramentum.

Respondeo dicendum, quod potestas consecrandi Eucharistiam, pertinet ad characterem sacerdotis Ordinis. Character autem quilibet, quia cum quadam consecratione datur, indelebilis est, ut supra dictum est, sicut & quatuordecim rerum consecratione perpetuis sunt, nec amitti, nec reiterari possunt. Vnde manifestum est, quod potestas consecrandi amittitur per degradationem. Dicit enim Augustinus in 2. contra Parmen. Vtrumque scilicet, Baptismus & Ordo, sacramentum est, & quadam consecratione vtrumque homini datur, illud, cum baptizatur, istud cum ordinatur, ideoque non licet a Catholicis vtrumque iterari. Et sic patet, quod Sacerdos degradatus potest conficere hoc sacramentum.

Ad primum ergo dicendum, quod Canon ille non loquitur asserit, sed inquitur, sicut ex circumstantia literae haberi potest.

Ad secundum dicendum, quod Episcopus non dat potestatem sacerdoti alii Ordinis propria virtute, sed instrumentaliter, sicut minister Dei, cuius effectus per hominem tolli non potest, secundum illud Matt. 19. Quos Deus coniunxit, homo non separet. Et ideo Episcopus non potest hanc potestatem auferre, sicut nec ille, qui baptizat, potest auferre characterem baptismalem.

Ad tertium dicendum, quod excommunicatio est medicinalis. Et ideo excommunicatus non auferretur executio sacerdotii alii potestatis, quasi in perpetuum, sed ad correctionem, usque ad tempus. Degradatus autem auferretur executio, quasi in perpetuum condemnatus.

ARTICVLVS IX.

Utrum liceat ab excommunicatis, vel haereticis, seu peccatoribus, communionem recipere, & eorum Missam audire.

AD nonum sic proceditur. Videtur, quod aliquis licite possit communionem recipere a Sacerdotibus haereticis, vel excommunicatis, vel etiam peccatoribus, & ab eis Missam audire. Sicut enim Augustinus contra Petilianum dicit. Neg. in homine bono, neg. in homine malo, aliquis Dei fugiat sacramenta. Sed Sacerdotes, quoniam sunt peccatores & haeretici, vel excommunicati, verum conficiunt sacramentum. Ergo videtur, quod non sit vitandum ab eis communionem accipere, vel eorum Missam audire.

2. Praeterea, Corpus Christi verum figuratum est corpori mystico, sicut supra dictum est. Sed a praedictis Sacerdotibus verum corpus Christi consecratur. Ergo videtur, quod illi, qui sunt de corpore mystico, possent eorum sacrificijs communicare.

3. Praeterea, Multa peccata sunt grauiora, quam fornicatio. Sed non est prohibitum audire Missas sacerdotum aliter peccantium. Ergo etiam non debet esse prohibitum audire Missas Sacerdotum fornicariorum.

Sed contra est, quod Canon dicit 32. dist. Nullus Missam accipiat Sacerdotis, quem indubitanter concubinam nouit habere. Et Gregorius dicit in 2. dial. quod Pater perditus Arrianum Episcopum misit ad filium, ut de eius manu sacrilege consecrationis communionem perciperet, sed vir Deo deditus Arriano Episcopo venientem exprobrauit, ut debuit.

Respondeo dicendum, quod sicut supra dictum est, Sacerdotes si sunt haeretici, vel schismatici, vel excommunicati, vel etiam peccatores, quoniam habeant potestatem consecrandi Eucharistiam, non tamen ea recte vtiuntur, sed peccant videntes. Quicumque autem communicat alicui in peccato, is participes peccati efficitur. Vnde & in 2. Canon. Ioann. dicitur, quod qui dixerit ei alleluia (sc. haeretico) communicat operibus illius malignis. Et ideo non licet a praedictis communionem accipere, aut eorum Missam audire. Differt tamen inter praedictos factus: Nam haeretici, & schismatici excommunicati sunt per sententiam Ecclesiae, executione consecrandi privati, & idcirco peccat, quicumque eorum Missam audiat, vel ab eis accipit sacramenta. Sed non omnes peccatores sunt per sententiam Ecclesiae executione huius potestatis privati. Et sic quantum sint suspensi, quantum ad se ex sententia diuina, non autem quantum ad alios ex sententia Ecclesiae. Et ideo usque ad sententiam Ecclesiae, licet ab eis communionem accipere, & eorum Missam audire. Vnde super illud 1. Cor. 5. Cum huiusmodi nec cibum sumere, dicit Glossa Augustini. Hoc dicendo, moluit hominem ab hominibus dicari ex arbitrio suspensionis, vel etiam extra ordinario vterque iudicio, sed potius ex lege Dei secundum ordinem Ecclesiae, siue vitio confessum, siue accusatum & conuictum.

Ad primum ergo dicendum, quod in hoc, quod refugimus audire Missas talium sacerdotum, aut ab eis communionem recipere, non refugimus Dei sacramenta, sed potius ea veneramur. Unde hostia a talibus sacerdotibus consecrata, est adoranda, & si referretur, licite potest sumi a sacerdote legitimo. Sed refugimus culpam indignae ministrantium.

Ad secundum dicendum, quod vitas corporis mystici est fructus corporis, veripraecepti illi autem qui indigne percipiunt, vel ministrant privantur fructu, ut supra dictum est. * Et ideo non est sumendum ex eorum dispensatione sacramentum, ab eis, qui non sunt in veritate Ecclesiae.

Ad tertium dicendum, quod licet fornicatio non sit gravius ceteris peccatis, tamen ad eam promoveo sunt homines propter carnis concupiscentiam. Et ideo specialiter hoc peccatum sacerdotibus prohibuitur est ab Ecclesia, & ne aliquis audiat Missam concubinarum sacerdotis. Sed hoc intelligendum est de notorio, vel per sententiam, que fertur in concubitum, vel per confessionem in iure factam, vel per evidentiam facti, quando non potest peccatum aliqua tergiversatione celari.

Hic articulus explicatus est in fine disputationis precedentis.

ARTICVLVS X.

Vtrum liceat sacerdoti, omnino a consecratione Eucharistiae abstinere.

AD decimum sic proceditur. Videtur, quod liceat sacerdoti, omnino a consecratione Eucharistiae abstinere. Sicut enim ad officium sacerdotis pertinet Eucharistiam consecrare, ita etiam baptizare, & in alijs sacramentis ministrare. Sed sacerdos non tenetur ministrare in alijs sacramentis, nisi propter curam animarum susceptam. Ergo videtur, quod nec etiam tenetur Eucharistiam consecrare, si curam non habeat animarum.

2. Præterea, Nullus tenetur facere, quod sibi non licet, alioquin esset perplexus. Sed sacerdoti peccatori, vel etiam excommunicato, non licet Eucharistiam consecrare, ut supra dictum est. Ergo videtur, quod tales non teneantur ad celebrandum. Et ita nec alij, alioquin ex sua culpa commodum reportarent.

3. Præterea, Dignitas sacerdotalis non perditur per subsecutionem infirmitatum, dicit enim Gelasius Papa, & habetur in decreto, dist. 55. Præcepta canonica, sicut non patiuntur vescribent. Hanc ad sacerdotium debiles corpore, ita si quis in eo fuerit constitutus, ac tunc fuerit sauciatus, amittere non potest, quod tempore sua sinceritatis accepit. Contingit autem quandoque, quod Ordinati in sacerdotes, incurrunt aliquos defectus, ex quibus a celebratione impediuntur, sicut est lepra vel morbus caducus, vel aliquid aliud huiusmodi. Non ergo videtur, quod sacerdotes ad celebrandum teneantur.

Sed contra est, quod Ambrosius dicit in quadam oratione. Graue est, quod ad mensam tuam mundo corde; & manibus innocentibus non venimus; sed grauius est, si dum peccata metuimus, etiam sacrificium non reddamus.

Respondet dicendum, quod quidam dixerunt, quod sacerdos potest omnino a consecratione licite abstinere, nisi teneatur ex cura sibi commissa celebrare populo, & sacramenta praeberet.

Sed hoc irrationabiliter dicitur: quia unusquisque tenetur vii gratia sibi data, cum fuerit opportunum, secundum illud 2. ad Cor. 6. Exhortamur, ne in vacuum gratiam Dei recipiatis. Opportunitas autem sacrificium offerendi, non solum attenditur per comparationem ad fideles Christi, quibus oportet sacramenta ministrari, sed principaliter per comparationem ad Deum, cui consecratione huius sacramenti sacrificium offertur. Unde sacerdoti, etiam si non habeat curam animarum, non licet omnino a celebratione cessare, sed saltem videtur, quod celebrare teneatur in precipuis festis, & maxime in illis diebus, in quibus fideles communicare consueverunt. Et hinc est, quod 2. Machab. 4. contra quosdam sacerdotes dicitur, quod iam non circa altaris officia dediti erant, contempto templo, & sacrificijs neglectis.

Ad primum ergo dicendum, quod alia sacramenta perficiuntur in usum fidelium. Et ideo in alijs ministrare non tenetur, nisi ille, qui super fideles suscepit curam. Sed hoc sacramentum perficitur in consecratione Eucharistiae, in qua sacrificium Deo offertur, ad quod sacerdos obligatur Deo ex Ordine iam suscepto.

Ad secundum dicendum, quod sacerdos peccator, si per sententiam Ecclesiae sit executione Ordinis priuatus, vel simpliciter, vel ad tempus, redditus est impotens ad sacrificium offerendum, & ideo obligatio tollitur. Hoc autem cadit sibi in detrimentum spiritualis fructus, magis quam in emolumentum. Si vero non sit priuatus potestate celebrandi, non soluitur obligatio: nec tamen perplexus est, quia potest de peccato puniri, & celebrare.

Ad tertium dicendum, quod debilitas, vel aegritudo superueniens Ordini sacerdotali, Ordinem non tollit, executionem tamen Ordinis tollit, quantum ad consecrationem Eucharistiae. Quandoque, quidem propter impossibilitatem executionis, sicut si priuatur oculis, aut digitis, aut vsu linguae. Quandoque, autem propter periculum, sicut patet de eo, qui patitur morbum caducum, vel etiam quancumque alienationem mentis. Quandoque, propter abominationem, sicut patet de leproso, qui non debet publice celebrare. Potest tamen Missam dicere occulte, nisi lepra adeo inualuerit, quod per corrosionem membrorum eum ad hoc reddiderit impotentem.

COMMENTARIVS.

Sententia D. Thomae est, non licere Sacerdoti, etiam si curam animarum non habeat, omnino a consecratione huius sacramenti abstinere: quia consecratione (inquit) huius sacramenti sacrificium Deo offertur, ad quod dicitur in solutione ad primum Sacerdos obligatur Deo ex Ordine iam suscepto. Addit deinde D. Th. tempus huius obligationis esse in precipuis festis, & maxime in illis diebus, in quibus fideles communicare consueverunt. Quae doctrina exponitur in disputationibus moralibus de sacrificio, ubi etiam declarabimus solutionem ad 3. in qua D. Thom. corporales aegritudines numerat, quae executionem sacerdotalis Ordinis impedire possunt.

* * *

ET HÆC DE EVCHARISTIÆ SACRAMENTO.

TRACTA.